

Ἐκ τοῦ Βενετ. *arboro*, παρ' ὃ καὶ *albero*. Τὸ ἄλ-
βερο ἐκ τοῦ Ἰταλ. *albero*.

1) Τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον, ὃ γενεαλογικὸς πίναξ
Κεφαλλ. κ.ά. — ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν.: Ἐχει κλεμμένο τ' ἀρ-
χοντίκι καὶ τόσο εἶναι ἀλήθειο ποῦ δὲν ἔχει ἄλβερο 'ς τὸ
σπίτι του ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν. 20. || Φρ. Χρυσαιφώνω
τ' ἄλβερό μου (ἀποκτῶ τίτλους εὐγενείας) ΘΚουρούκλ. ἐνθ'
ἄν. 27. Ἡ σημ. αὕτη ἐκ τῆς Ἰταλ. 2) Ὁ ἱστός τοῦ
πλοίου σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἀρβουρο
τοῦ καραβιοῦ. Ἡρθ' ἕνας ἀέρας καὶ μᾶς πῆρε ἄρμπουρα καὶ
παννιά. Καράβι μὲ τρία ἄρβουρα σύννηθ. Ἀλβουρο πλωραῖο
-πρυμναῖο (τῆς πρῶρας - τῆς πρύμνης) Πειρ. || Ἄσμ

Τοῦ Χάρου τὸ βουλήθηκε παπῶρι νὰ σκαριώσῃ
καὶ βάνει γέρους γιὰ σκαριά, τοὶ νηοὺς βάνει μαδέρια,
βάνει κι ἀδεννοκάταρτα παλληκαριῶνε βράτσα,
βάνει καὶ ξάρτια 'ς τ' ἄρβουρα ξανθομαλλῶν πλεξοῦδες
Ἰθάκ.

Πιάνον γι ἀζαγκωνιάζον δον κ' εἰς ἄρβουρο κρεμοῦ δον
Κάρπ. Συνών. κατάρτι.

ἀρβουρόσκαλα ἡ, Πειρ. κ.ά. ἀλβουρόσκαλα Πειρ. κ.ά.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ σκάλα.

Κλίμαξ τοῦ ἱστοῦ πλοίου κατασκευαζομένη ἐκ σχοινίου
ἢ οὐρματος.

ἀρβουροφάναρο τό, Πειρ. κ.ά. ἀλβουροφάναρο
Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ φανάρι.

Φανὸς λευκοῦ φωτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸν προφραῖον
ἱστόν. Συνών. καραβοφάναρο.

ἀρβουρωσιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀλβουρωσιὰ Μύκ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἄρβουρώω.

Τὸ σύνολον τῆς ἐξαρτύσεως ἱστοῦ πλοίου.

ἀρβύλα ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄρβυλο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρβύλη. Ἡ μεταβολὴ τῆς καταλ.
ἐκ τῆς αἰτιατ. πληθ. ἀρβύλας.

Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν τὸ ὑπόδημα τοῦ στρα-
τιώτου: Φρ. Φόρεσα τοῖς ἀρβύλες (ἐνεδύθην τὴν στρατιω-
κὴν στολὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας)
σύννηθ. Βρομάει - μυρίζει ἀρβύλα ἀποδῶ κ' ἐκεῖ κάτω (ἐπὶ τοῦ
ρυπαροῦ ὃ ὁποῖος ἀναδίδει κακὴν ὁσμὴν ἰδίᾳ τῶν ποδῶν
ἐνεκα τῆς ἀπλυσίας) Ἀθῆν. κ.ά.

ἀρβυλοπέταλο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πέταλο.

Πέταλον σιδηροῦν προσηλούμενον εἰς τὴν πτέρναν τῶν
στρατιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀρβυλόπροκα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πρόκα.

Ἦλος σιδηροῦς προσηλούμενος εἰς τὸ πέλμα τῶν στρα-
τιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀργά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ.
κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) Τσακων. ἀργὰς Καπ. (Μαλακ.
Σίλ.) Καρπ. Κρήτ. ἀργὰ Κῶς ἐργὰ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.) γεργὰ Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γελίν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Τρίκκ.) ταργὰ Ἡπ. Τσακων. κ.ά. Συγκριτ. ἀργότερα
κοιν. ἀργύτερα Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀργὰ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός. Ὁ τύπ.
ταργὰ ἐκ τῆς συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τὰ, ὡς καὶ τανάποδα,
τανάσκελα, ταπίστομα κττ.

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἄνευ σπουδῆς. βραδέως, πολλάκις
ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς μεγαλυτέραν ἑξαρσιν τῆς σημ.

κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.): Διαβάζω - μιῶ
περπατῶ - πηγαίνω - σκάβω ἀργά. Ἀργὰ περπάτα - πῆγαινε
κτλ. κοιν. Ἀργὰ ἀργὰ παρὰ (περιπάτει) Ὀφ. Θὰ βγῶ τὸν
ἀνήφορο γεργὰ μὲ τὸ ρεχάτι μου (μὲ τὴν ἡσυχίαν μου) Γελίν.
Γεργὰ γεργὰ σκάβω Καλάβρυτ. Γεργὰ γεργὰ, μὴ βιάζεσαι
Τρίκκ. Γεργὰ γεργὰ, μὴν πέσης Κορινθ. Γεργὰ γεργὰ πῆγαινε
τὸ ζῶ, μὴν τὸ τρέχης (μὴ τὸ βιάξης νὰ τρέχῃ) Ἀρκαδ.
|| Φρ. Ἀργὰ ἀργὰ, νὰ πᾶς μακρὰ (ὃ μὴ βιαζόμενος προχωρεῖ
περισσότερον τοῦ σπεύδοντος, ὅστις ἐνεκα τῆς σπουδῆς
τοῦ ἤμπορεῖ νὰ πάθῃ τι καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ καθυστε-
ρήσῃ. Πβ. καὶ τὴν φρ. ὁποῖος βιάζεται σκοντάβει)
Πελοπ. (Καλάμ.) Ἀργὰ καὶ ποῦ ἢ κάπου (ἐνίοτε, σπανίως.
Συνών. φρ. ἀραιὰ καὶ ποῦ) πολλαχ. Συνών. ἀγάληα 1,
ἀναργα, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά, ἀντίθ. γοργὰ, γρήγο-
ρα. β) Ἡσυχως Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.):
Στάκα γεργὰ (στάσου ἡσυχᾷ) Καλάβρυτ. Τρίκκ. 2) Μετὰ
τὴν πάροδον χρόνου ἐννοουμένου πολλάκις τοῦ εὐθέτου,
τοῦ καταλλήλου, οὐχὶ ἐνωρὶς κοιν.: Πηγαίνει ἀργὰ 'ς τὴ
δουλειά του. Συνηθίζει νὰ γυρίζει ἀργὰ 'ς τὸ σπίτι. Ἡ ἐκκλησία
ἀρχίζει ἀργά. Ὁ ἥλιος τὸ χειμῶνα βγαίνει ἀργά. Ἀργὰ τὸ
θυμῆθηκες - τὸ σκέφτηκες κττ. (μετὰ τὴν πάροδον τοῦ
προσέκοντος χρόνου). Ἡρθε ἀργά, τώρα πρὸς φάγαμε, θὰ
μείνης νηστικός. Εἶναι ἀργὰ τώρα (παρῆλθεν ἢ κατάλλη-
λος ὥρα) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀργὰ τὸν ἤρθαν τὰ βόδια
(ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐννόησεν)
ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,426. Ἀς εἶν' κι ἀργά, κουνήσου (ἐνέρ-
γει ἔστω καὶ παρακαίρως) αὐτόθ. || Παροιμ. Κάλλιο ἀργὰ
παρὰ ποτὲ (ἂν δὲν δυνηθῇ τις νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκαίρως τὰ
δέοντα, εἶναι πολὺ προτιμότερον καὶ παρακαίρως ν' ἀνα-
πληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν παρὰ νὰ παραλείπῃ ἐντελῶς πᾶσαν
ἐνέργειαν ἢ προτιμότερον ν' ἀποκτήσῃ τις ἀγαθόν τι ἔστω
καὶ πολὺ βραδέως παρὰ νὰ μὴ τὸ ἀποκτήσῃ ποτὲ) σύννηθ.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,192 (ἐκδ. RDawkins)
«καὶ ὁ ρῆγας ἔμελλε νὰ πάρῃ τὸ φουσσᾶτο νὰ πάγῃ ἀπά-
νω του, ἀμμὲ ἦτον πολλὰ ἀργά». Συνών. ἀλγίόρας. Τὸ
συγκριτ. = βραδύτερον κοιν.: Ὅχι τώρα, ἀργότερα. Μὴν τὸ
κάνης τώρα ἀμέσως, κάνε το ἀργότερα. Τώρα κάθισε καὶ
φάγε κι ἀργότερα πᾶς κοιν. Συνών. κατόπι, μετὰ,
ὕστερότερο. 3) Κατὰ τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον,
τὸ βράδυ σύννηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σίλατ. Σι-
νασσ. κ.ά.): Ἀργὰ ἔλα Σινασσ. Ἀργὰ νὰ ἔρω (θὰ ἔλθω)
Καπ. Ἀπόψ' ἀργὰ Κάρπ. Ἀργὰ ἔρχουμαι Ἀραβάν. Ὅπως
ἀργὰς Κρήτ. Ἀργὰ ἀργὰ αὐτόθ. Ἀργὰ ἀργὰ ἔλα νὰ σὲ πλε-
ρώσω Κρήτ. Ἀργὰ νὰ ἔρθῃς 'ς τὸ σπίτι ν' ἀποπερίσωμε
σὰ γι ὀψάργας (τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι νὰ διέλ-
θωμε τὴν ἐσπέραν καθὼς καὶ χθὲς βράδυ) αὐτόθ. || Φρ.
Ἀργὰ καὶ ποῦ (περὶ τὸ ἐσπέρας) Ἀραβάν. Κὰ ἀργά! (καλὸ
βράδυ, εὐχὴ) Τσακων. || Ἄσμ.

Κλάψε ταῦτέρον, κλάψε ἀργά, κλάψε τὸ μεσημέρι,

κλάψε τὸ προσαργάτινο, δὲν εἶδα βλεῖο χέρι

Κρήτ.

Ἀργ' ἄς λουστῇ καλὰνα μου, ἀργ' ἄς πλυθῇ καλή μου,
ἀργ' ἄς φέρῃ τὸ γέμα μου τὸ μεσημερινό μου

Σίλατ. — Ποίημα.

Τὴν εἶδα τὴν ξανθοῦλλα, | τὴν εἶδα ψὲς ἀργά,
ποῦ μπῆκε 'ς τὴν βαρκούλλα | νὰ πάῃ 'ς τὴν ξενιτειά
ΔΣολωμ. 175.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ ἐσπέρας (κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων.
τὸ βράδυ) Κέως Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ.) Τσακων. κ.ά.: Ὁ φτωχὸς εἶχε ἕνα λυράκι καὶ
κάθ' ἀργὰ ἐκάθουδον κ' ἔπαιζε κ' ἐτραγούδει Κρήτ. Πᾶσ'
ἀργὰ αὐτόθ. Τὸ ἀργὰ Κέως Τ' ἀργὰ Βελβ. Κάθ' ἀργὰ Λέσβ.

